

Aurora og Vintertivoliets Siste Natt

Cato Thorsen

Aurora og Vintertivoliets Siste Natt

Av Cato Thorsen

Aurora og Vintertivoliets Siste Natt er en eventyrlig vinterfortelling for høytlesning, skrevet for barn ca. 6–8 år. Historien kombinerer undring, trygg spenning og vintermagi: Aurora følger et hemmelig kart til et tivoli som bare finnes én natt i året. På pariserhjulets topp stopper tiden, og hun møter en ensom snørev-unge som hun må hjelpe før tivoliet forsvinner. Fortellingen tematiserer mot, tilhørighet og verdien av å følge et stille kall i seg selv. Boken passer for barnefamilier, barnehager og småskoletrinn, og egner seg godt til høytlesning i førjul- og vintermånedene. Utgitt i desember 2025.

Aurora likte å lese mest når det snødde. Snøen gjorde verden stille, og i det stille kunne hun høre bøkene bedre, slik hun pleide å si. Denne kvelden satt hun på rommet sitt, under teppet med stjerner på, mens vinden blåste rundt hushjørnet som om den hadde det travelt et sted. På fanget hadde hun en gammel eventyrbok hun hadde funnet i en kasse på loftet. Sidene var gulnet i kantene, og omslaget luktet støv og noe magisk hun ikke hadde ord for. Hun bladde forsiktig. Plutselig kjente hun at noe stakk mot fingeren. Mellom to sider lå en liten, foldet lapp. Aurora holdt pusten. Hun dro den ut, glatt som tynn is. På papiret var det tegnet en port i snø, et par lyslykter, og en karusell som lyste som en stjerne. Og øverst sto det skrevet i buede bokstaver: VINTERTIVOLIET – kun én natt hvert år Auroras hjerte hoppet litt. Hun fortsatte å lese: “Følg stien der lyktene blafrer. Når du ser tre lys i rad, er du nær. Ikke nøl. Inn før tiden snur.” Tiden... snur? Aurora visste ikke helt hva det betydde. Men hun visste én ting: Hun måtte finne dette stedet. Ute falt snøen tett. Aurora snek vottene på, tok skjerfet med små sølvtråder og listet seg ned trappen. Mamma var på kjøkkenet og pakket inn pepperkaker. Pappa leste avisen i stua. Det var ikke egentlig lov å gå ut nå, men noen ganger visste hun at eventyr ventet, og eventyr har ikke så mye tålmodighet. Forsiktig åpnet hun døren. Kulden møtte henne som et hemmelig pust. Snøen knaste under støvlene, og alt var blått av måneskinn. Aurora holdt flyeren foran seg slik at månen kunne lyse på den. “Følg stien der lyktene blafrer.” Hun gikk bortover

veien, forbi naboens hushjørne, forbi treet som alltid hadde istapper, og der — der så hun det. En lykt. Den blafret i vinden. Så en til. Og en tredje. Tre i rad. — Jeg fant det, hvisket hun, selv om ingen var der til å høre det. Stien bak lyktene førte inn mellom trær som var tause som sovende dyr. Snøen lå tykk, men det var spor der, som om mange hadde gått før henne — eller kanskje bare noen få, men alltid de samme. Til slutt åpnet skogen seg. Aurora glemte å trekke pusten. Foran henne sto en port av snø og is og lys. Snøfnugg virvlet rundt den som små vakter. Og bak porten skimtet hun det umulige: En karusell som glitret som en sirkel av stjerner Et pariserhjul som snudde sakte, helt uten lyd En bod der noe duftet varmt av kakao og vanilje Og små telt i blått og hvitt som blinket i måneskinn Aurora tok ett skritt nærmere porten. Hun så ned på flyeren igjen. “Ikke nøl. Inn før tiden snur.” Hun kjente snøfnugg lande på kinnene. — Jeg nøler ikke, sa hun, så lavt at ordene nesten var hemmelige. Hun tok ett skritt til. Så et til. Og da hun gikk gjennom porten, var det som om hele natten holdt pusten— —og slapp den ut igjen med et lite glimt av magi. Aurora sto inne på vintertivoliet. Og alt hun hadde kjent fra før, lå et helt annet sted i verden. Aurora gikk sakte innover tivoliet. Det var som om snøen la seg mykere her, og lyset fra lyktene glitret som små klokke i luften. Hun så mennesker, men samtidig... var hun ikke helt sikker på om de var mennesker. Ingen snakket. Ingen lo eller ropte. De bare beveget seg, rolige og lette, som skygger laget av frost. Midt i tivoliet sto det hun kjente igjen fra flyeren: Pariserhjulet. Større enn noe hun hadde sett. Hjulskivene var av is, men

de smeltet ikke. Setene var små vogner formet som snøkrystaller. Aurora gikk nærmere og la merke til noe rart: Hjulet snurret nesten uten lyd. Det var som om hjulene pustet i stedet for å dreie. Ikke en eneste knirk, ikke et eneste klikk.— Er det... levende? hvisket hun. Som svar blafret en lykt i nærheten. Det kunne ha vært vinden. Men Aurora var ikke sikker. En vogn kom ned og stoppet foran henne. Ingen stod ved kontrollen. Ingen spurte om billett. Aurora la hånden forsiktig på vognen. Den var kald, men ikke på den vonde måten. Mer som snøen som legger seg i håret, eller glasset på vinduet om vinteren. Hun svelget litt. — Bare én tur, hvisket hun. — Så går jeg hjem igjen. Og hun satte seg. Så snart døren lukket seg, løftet vognen seg sakte, sakte mot himmelen. Tivoliet under henne ble mindre, som om det ble pakket inn i snø. Aurora så utover byen sin. Torglys, hus, tak, pipene som pustet røyk. Rommet sitt, med stjerne-teppet fortsatt slengt på sengen. Alt så ut som noe hun husket, men fra en drøm. Da vognen nådde toppen, skjedde det. En lyd. Eller kanskje ingen lyd. En følelse, som om hele lufta våknet og sovnet samtidig. Tiden stoppet. Snøfnugg som var på vei ned, sto stille i luften som små hvite stjerner. Aurora holdt pusten. — Hallo...? sa hun forsiktig. Da hørte hun et lite pip. Ikke foran henne. Bak. Hun snudde seg. På setet bak henne, sammenkrøllet som en snøball med hjerte i, lå en liten snørev-unge. Pelsen var myk som snøskum, og øynene glitret blått som is som har sett alt. Reven så på henne. Ikke redd. Bare... ventende.— Er du... virkelig? spurte Aurora. Reven blunket sakte. Et pip, så lavt at bare barn kan høre det, vibrerte i luften mellom

dem. Aurora kjente noe varmt bak ribbeina. Hun rakte hånden frem. Reven la snuten sin mot den. Og i det øyeblikket kom en tanke, men ikke fra hennes eget hode: «Du fant meg i tide.» Auroras øyne ble store. – I tide... til hva? Snøreven så utover den frosne nattehimmelen. Tiden sto stille. Og likevel var det som om noe stort, noe som ikke måtte forsvinne, ventet på henne. Før Aurora rakk å spørre mer, begynte hjulet å bevege seg igjen. Sakte. Nedover. Tiden våknet. Snøfnuggene falt igjen. Reven presset seg inn til henne, som om den ikke ville miste henne nå. – Jeg skal ikke gå, hvisket Aurora. – Jeg lover. Og hjulet nærmet seg jorden igjen. Vognen landet mykt på bakken igjen, som et snøfnugg som vet akkurat hvor det skal legge seg. Døren åpnet seg uten et eneste knirk. Aurora løftet snørevungen opp i armene sine. Den var lett som en pute av vinterluft, men hun kunne kjenne et lite, raskt hjerte slå mot jakken hennes. – Hvor kommer du fra? spurte hun lavt. Reven så opp på henne, og igjen kom den stille tanken som ikke hadde en stemme, men likevel fylte hele henne: «Jeg hører til her. Men ikke alene.» Aurora frøs. – Du... er borte fra noen? Snørevens ører la seg svakt ned, som et nikk uten ord. Aurora holdt den tettere inntil seg. – Jeg skal hjelpe deg. Jeg lover. Hun så seg rundt. Tivoliet var blitt litt mer uklart, som om det pustet fortere. Lysene blafret. Var tiden på vei til å snu? Aurora gikk gjennom tivoliet med bestemte steg. Hun visste ikke hvor porten reven trengte var, men hun kjente det samme som hun ofte kjente når hun leste eventyr: Noen veier blir synlige først når man begynner å gå dem. Hun passerte kakao-boden. Den duftet varmt, og

damen der smilte til henne som om hun visste hva Aurora bar på. Men hun sa ingenting. Karusellen snurret stille av seg selv, trehestene bøyd hodene som om de hilste. Så oppdaget Aurora noe i snøen. Spor. Små, lette reveavtrykk. Ikke bare ett spor – flere. Som om mange små føtter hadde ventet og lett etter noe. Reveungen løftet nesen, klynket svakt og pilte av gårde. Aurora fulgte etter, beina hennes sank ned i myk snø, men hun holdt følge. Til slutt kom de fram til noe som ikke hadde vært der i sted: En liten port helt av iskrystaller, formet som buede snøgrener. Bak den blåste vinden annerledes, som om en hel verden sto og ventet på noe tapt. Reveungen satt foran porten og så på Aurora. «Jeg skal inn. Men jeg trenger mot.» Aurora skalv litt. Ikke av kulde. – Mot... kan jeg låne deg mitt? Reven la hodet mot hånden hennes. «Del det med meg.» Aurora pustet dypt. Hun kjente hjertet hamre, men ikke på den skremte måten. Mer som når man ser noe vakkert man ikke vil miste. Hun tok et skritt frem. Porten av is glitret. Snøfnugg samlet seg i buen over inngangen og formet mønstre som lignet haler – revehaler. Aurora la hånden mot isen. Den var kald. Og så — varm. Porten begynte å åpne seg, men ikke med lyd av is som sprekker. Mer som en sang hun ikke kjente men likevel husket. Reven så på henne. «Bli med.» Aurora nikket. Hun trådte inn, og verden forandret seg. Snøen under føttene ble til glitrende sølvflak. Trærne var hvite som små skyer, og mellom dem løp skygger med haler lange som drømmer. Snørever. Mange. De løp mot reven i armene hennes – og mot Aurora – og hun kjente at hjertet hennes ble så stort at hun ikke visste helt hva hun

skulle med det. – Du var savnet, hvisket hun til reven hun bar. Reven svarte: «Og du fant meg.» Aurora sank ned på knærne, og snørever samlet seg rundt henne, nysgjerrige og trygge. Men så hørte hun det. Langt bak dem. Et sus av vind. En klokke som ikke ringte, men burde. Tivoliet var i ferd med å forsvinne. Og Aurora måtte velge: Bli med revene og den magiske skogen eller Løpe tilbake gjennom porten før det var for sent Reven så på henne, og hun visste svaret før hun rakk å tenke det: «Du skal hjem. Men ikke glemme.» Aurora reiste seg. Porten sto fortsatt åpen. Men vinden tok i den. Tiden holdt på å snu. Aurora løp. Og bak henne, som snø i hjertet, lød revenes sang — en hun kunne huske, men aldri forklare. Aurora løp så fort hun kunne, og snøen ga etter under støvlene som om den ville hjelpe henne tilbake. Porten var nesten lukket, bare en stripe av lys sto igjen mellom iskrystallene.

– Vent! ropte Aurora, selv om hun ikke visste hvem hun ropte til. Revene bak henne lagde ingen lyd. De sto stille, som om tiden holdt dem igjen, slik den hadde holdt snøfnuggene på himmelen. Aurora kjente at det gjorde vondt, en rar, ny smerte, ikke fordi hun var redd for å miste eventyret — men fordi hun allerede savnet dem. Hun kastet et siste blick over skulderen. Den lille snørevungen sto fremst, øynene klare som vinterhimmel og fulle av noe hun forstod helt uten ord: «Kom tilbake når hjertet ditt trenger det.» Aurora nikket, selv om hun ikke visste om porten kunne se henne. Så hoppet hun gjennom. Hun var tilbake på vintertivoliet. Men nå var alt annerledes: Lysene var

svakere. Karusellen snurret saktere. Snøfnugg så ut til å smelte før de rørte bakken. Aurora løp mot porten hun hadde kommet inn gjennom først, den store porten av snø og is og lys. Den var fortsatt der, men lyset blinket som om det prøvde å holde seg våkent. Da hørte hun skrittene. Ikke bak seg — Rundt seg. Som om noen gikk med henne. Hun snudde seg, men alt hun så var snø. Og likevel var hun ikke redd. Karusellhestene bøyd hodene litt. Pariserhjulets vogner glitret for siste gang. Aurora stoppet ved utgangen. Hun hvisket: – Takk. Det var ingen som svarte. Og samtidig svarte alt rundt henne. Snøen. Lysene. Stillheten.

Så tok hun steget ut. Aurora gikk gjennom skogen, og snøen var ikke lenger like dyp. Hun kunne se lyset fra huset hjemme foran seg, et gult vindu som pustet varme. Mamma åpnet døren før hun rakk å banke. – Aurora! Jeg trodde du var oppe og leste! Hvor har du vært? Aurora så ned på støvlene sine, på snøen som smeltet på dem. Hun ville fortelle. Hun ville si alt. Om reveporten. Om snørevungen

. Om tiden som sto stille på pariserhjulet. Men noen eventyr er ikke laget for store ord. Så hun sa bare: – Jeg fant noe magisk. Mamma smilte, strøk snøen bort fra kinnet hennes. – Da har du hatt en god kveld. Aurora nikket. Senere, i sengen, tok hun frem flyeren igjen. Den så eldre ut nå, som om den hadde reist sammen med henne. Hun la den under puten. Før hun sovnet, visste hun én ting helt sikkert: Magi er ekte. Den finnes i verden.

Og noen ganger venter den på at man skal tørre å gå inn gjennom en port som snart forsvinner. Og i det aller siste øyeblikket før søvnen tok henne, hørte hun det svake, varme pipet fra et sted langt inne i snøskogen: «Kom tilbake, når hjertet ditt trenger det.» Aurora sovnet med et smil. Og ute i natten falt snøen stille, som hemmeligheter som vet at noen passer på dem.

Da jeg begynte å skrive Aurora og Vintertivoliets Siste Natt, ønsket jeg å skape en fortelling som kunne åpne et lite rom av undring – et sted der barn og voksne sammen kunne puste litt saktere og la fantasien få snøfnugg på skuldrene. Ideen kom fra tanken om steder som bare finnes hvis man virkelig tror på dem, og om øyeblikk som føles så skjøre og magiske at man nesten ikke tør å blunke i frykt for at de skal forsvinne. Aurora ble til som en stille, men modig utforsker. Hun representerer den indre stemmen mange barn bærer på: ønsket om å våge noe nytt, samtidig som man håndterer følelsen av å stå litt alene i det. Snøreve-ungen oppsto som en påminnelse om at selv de modigste av oss noen ganger trenger å bli sett og funnet. Sammen bærer de historien fremover – ikke gjennom store heltedåder, men gjennom små valg som betyr mye. Vintertivoliet er et sted jeg håper kan fylle leseren med både varme og kulde på samme tid; et glitrende mellomrom der alt kan skje, og hvor tid og frykt stanser lenge nok til at omsorg og vennskap kan få plass. Jeg ønsket å fortelle en historie som kunne gi barn trygg spenning: akkurat passe mange mysterier, akkurat passe mange blinkende lys i mørket. Hvis denne boken har gitt deg og ditt barn et øyeblikk av fellesskap, undring eller vintermagi, er jeg uendelig takknemlig. For det er først når en historie blir lest høyt, delt og lyttet til, at den virkelig får liv.

Cato Thorsen